

РЕШЕНИЕ

№ 1549

гр. София, 02.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разглежда докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110204142 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на *** против Наказателно постановление № Р-10-27/1 5.02.2022 г., издадено от заместник-председател на КФН, с което, на основание чл. 221, ал. 8, т. 2, пр. 1 ЗППЦК, на жалбоподателя била наложена финансова санкция, в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 115, ал. 2, т. 2, т. 3 и т. 4 ЗППЦК.

НП е обжалвано от санкционираното юридическо лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навеждат се доводи за надлежно отстранен пропуск; за процесуални нарушения (липса на посочване на дата и място на нарушението; непосочване на доказателствата, на които се основава обвинението) за маловажност на случая. Моли се за се отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява. С писмено становище поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира деловодни разноси.

Административнонаказващият орган оспорва жалбата. Намира административното обвинение за доказано по несъмнен начин. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено, като взема отношение по направените възражения. Претендира деловодни разноси.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

*** е вписано под № РГ-05-1171 в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗКФН.

На 09.07.2021 г. било проведено заседание на СД на дружеството, на което било взето решение за провеждане на редовно годишно общо събрание на акционерите, като бил определен и дневен ред и бил одобрен текст на поканата за свикване.

Дружеството представило чрез единната система за предоставяне на информация на КФН с електронна форма № 10-05-3941/17.07.2021 г. поканата за свикване на редовно годишно общо събрание на акционерите, насрочено за 31.08.2021 г., респективно – за 15.09.2021 г., при условията на чл. 115, ал. 143ППЦК, ведно с писмени материали. В поканата липсвал уникален идентификационен код на събитието; ISIN код на емисията, съответно – емисиите – при издадени различни класове акции; час на събитието в координирано универсално време.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля В.Ц.; АУАН; НП; разпечатка от АИС; разпечатка от интернет сайт; разпечатка от e-Register; разпечатка от ТР; наказателни постановления; разпечатка от публичен регистър; заповед за компетентност.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател, а спорът в настоящото производство касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи (чл. 128, ал. 1 ЗПФИ); в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Не са налице твърденията от жалбоподателя съществени процесуални нарушения. Налице е

изрично посочване на дата и място на нарушението (кореспондиращо и с населеното място по седалище и адрес на управление на дружеството, и с датата, на която съдържанието на поканата е било одобрено на заседание на СД), а механичното изброяване на доказателствата, на които се основава обвинителната теза не е *conditio sine qua non* за организирането на защитата (пропускът по чл. 57, ал. 1, т. 5, пр. посл. нееднократно е бил коментиран, в контекста на отклоненията от процесуалния стандарт, но не и като процесуално нарушение, от категорията на съществени, при обезпечен на санкционираното лице достъп до материалите по преписката).

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие се установи по несъмнен начин, че дружеството-жалбоподател е публикувало покана за свикване на редовно годишно общо събрание, несъдържаща всички изискуеми се по закон реквизити (в конкретния случай - идентификационен код на събитието; ISIN код на емисията, съответно – емисиите – при издадени различни класове акции; час на събитието в координирано универсално време)

Дружеството е годен субект на административнонаказателна отговорност, доколкото е вписано в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗКФН.

Разпоредбата на чл. 115, ал. 2 ЗППЦК има императивен характер и регламентира в детайли информацията, която поканата следва да съдържа.

Неспазването на изискването на чл. 115, ал. 2 (в която и да е от хипотезите му, като липсата на няколко реквизита следва да се квалифицира, като едно неизпълнено задължение, а не – като отделни) ЗППЦК е формално и е довършено с публикуване на поканата с непълно съдържание. Административнонаказателната отговорност на юридическите лица е безвиновна, поради което разсъждения за субективната страна са неуместни.

Съдът приема, че неизпълненото задължение на жалбоподателя към държавата не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не

е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай неизпълненото задължение на дружеството-жалбоподател е застрашило обществените отношения, свързани с информираността на акционерите и възможността им да вземат пълноценно участие в предстоящото общо събрание, като се касае за потенциално неограничен кръг участници, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същият следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че законосъобразно и правилно, на основание чл. 221, ал. 8, т. 2, пр. 1 ППЦК е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

По размера на имуществената санкция

Съгласно нормата на чл. 221, ал. 8, т. 2, пр. 1 ЗППЦК, на юридическо лице, което не изпълни задължението си към държавата по чл. 115, ал. 2 ЗППЦК, се налага финансова санкция, в размер от 2 000 до 5 000 лева. Наложена санкция е в минималния размер, а ЗАНН не познава аналог на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, поради което и подробни разсъждения по размера на санкцията са безпредметни.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и императивната разпоредба на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, с оглед защитата от юрисконсулт, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 100 лева.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-27/15.02.2022 г., издадено от заместник-председател на КФН, с което, на основание чл. 221, ал. 8, т. 2, пр. 1 ЗППЦК, на *** била наложена финансова санкция, в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 115, ал. 2, т. 2, т. 3 и т. 4 ЗППЦК.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, ***, ЕИК *** да заплати на КФН сумата от 100 (сто) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____